

ק"פ 24844/09/21 - שמחה מנדלסון ע"י נגד אברהם אריה וירניק ע"י

בית משפט השלום בירושלים

ק"פ 24844-09-21 מנדלסון נ' וירניק
בפני כבוד השופטת סיגל אלבו

בעניין: שמחה מנדלסון ע"י ב"כ עוה"ד שלמה
אלבום

הקובל

נגד

אברהם אריה וירניק ע"י ב"כ עוה"ד ישראל
ילון

הנאשם

הכרעת דין

בהתאם לסעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, אני מודיעה כי החלטתי לזכות את הנאשם.

כללי

1. נגד הנאשם הוגשה קובלנה פלילית המייחסת לו **תקיפה**, עבירה לפי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), וכן **מהומה ועלבון של אדם במקום ציבורי**, עבירה לפי סעיף 194 (ב) לחוק העונשין.

עובדות כתב הקובלנה הפלילית

2. על-פי עובדות החלק הכללי לכתב הקובלנה, ביום 20.10.19 פרשו מחסידות גור כמה מאות משפחות לטובת קהילה חדשה בראשות הגאון רבי שאול אלטר הנקראת "קהילת גור תורה". הקובל משתייך לקהילת "גור תורה" (להלן גם: "**הקהילה הפורשת**"). אנשי חסידות גור מצרים את צעדי חברי הקהילה הפורשת, והאחרונים סופגים מדי יום יריקות, צעקות קללות ואלימות מאנשי חסידות גור וכן מחרימים את קהילת הפורשים, מתוך רצון להציק ולהעניש ולמנוע פרישה של חברי חסידת גור לגור תורה. הנאשם הוא חסיד גור ירמיהו ונוטל חלק פעיל במאבק הציבור נגד חברי הקהילה הפורשת.

3. על-פי עובדות כתב הקובלנה, ביום 13.2.21 בשעה 20:30 במוצאי שבת הלך הקובל יחד עם אחיינו פנחס מנחם מנדלסון וידידו זלמן יעקב אלבום, להתפלל בהר הזיתים בירושלים, על קברו של האדמו"ר מגור, הרב יצחק אלטר זצ"ל, לרגל יום השנה למותו, וכן להתפלל על קברו של אביו הנמצא בסמיכות. כאשר נכנסו הקובל ומלווי למערה, בה מצוי קברו של האדמו"ר מגור, הבחין בהם הנאשם והחל לירוק לעברם ולצעוק שיצאו

מהמערה מיד. הקובל המשיך להתפלל בתוך המערה, והנאשם תפס את הקובל בשתי ידיו והחל לדחוף אותו החוצה, כאשר הקובל נדחף אחורנית. לאחר מכן, הפיל הנאשם את הקובל במדרגות ונתן לו אגרוף בחזה. כל האירוע התרחש אל מול קהל של חסידי גור ירמיהו שעודדו את הנאשם. הקובל הזמין משטרה, אלא שעד שהגיעה ניידת, נמלט הנאשם. הקובל הגיש תלונה במשטרת ישראל בתיק פלא 212854/2021 ביום 14.2.21, והתיק נסגר ביום 25.2.21.

במעשיו אלה מיוחס לנאשם כי תקף את הקובל וכן העליבו במקום ציבורי באופן העלול לעורר אדם הנוכח אותה שעה להפר את השלום.

תשובת הנאשם לאישום

4. הנאשם כפר בעובדות כתב האישום. הנאשם הודה כי היה במקום, אך שלל את אירוע התקיפה הצעקות והיריקות. לגרסתו, היו צעקות שהתייחסו לעובדה שהקובל נכנס למערה מבלי לחבוש מסכה, וזאת בניגוד לתקנות הקורונה.

עדויות וראיות שהובאו במשפט

5. בפרשת התביעה העידו הקובל וכן מר זלמן יעקב אלבום.

כן הוגשו המוצגים הבאים:

ק/1 - הודעת הקובל במשטרה מיום 14.2.21

ק/2 - דו"ח פעולה של השוטר איתי דמרי מיום 13.2.21 בעניין טיפול באירוע אלימות בהר הזיתים;

ק/3 - דו"ח פעולה של השוטר אסף הרוש מיום 13.2.21 בעניין טיפול באירוע אלימות בהר הזיתים

ק/4 הודעת המשטרה מיום 25.2.21 על החלטה שלא להעמיד לדין

6. בפרשת ההגנה העידו הנאשם וכן מר ישראל ויזר, מר בונים וייטמן ומר חיים וירניק.

כן הוגשו המוצגים הבאים:

נ/1 עיקרי העדות של הקובל

נ/2 עיקרי העדות של העד יעקב אלבום

נ/3 פרסומים ברשת בעניין הקובלנה הפלילית נגד הנאשם

דין והכרעה

7. לאחר שמיעת העדויות ובחינת הראיות, הגעתי למסקנה כי עובדות כתב הקובלנה לא הוכחו ברף הנדרש בפלילים. זאת קבעתי על יסוד התמיהות העולות מעדותו של הקובל והעד מטעמו, ומנגד, האמון שנתתי בגרסת הנאשם והעדים מטעמו.

להלן, אפרט את הנימוקים העומדים בבסיס החלטתי.

גרסת הקובל

8. **הקובל** העיד כי באותה שבת התפלל בבית הכנסת של הרב שאול אלתר, ומיד לאחר התפילה פנה לאנשים סביבו ושאל מי רוצה לנסוע עמו למערת בית גור בהר הזיתים שם קבור האדמו"ר מגור, לרגל יום השנה לפטירתו של האדמו"ר. הקובל ציין כי אביו ז"ל נהג לנסוע לקברו של האדמו"ר מדי יום, וזאת במשך 30 שנה, והקובל נהג להצטרף אליו. הרב יעקב אלבום ואחיינו של הקובל פנחס מנדלסון השיבו לקובל שהם מעוניינים לבוא עמו. במוצאי שבת נסעו הקובל, פנחס מנדלסון יעקב אלבום ובנו בן ה-8 יחד למערה, הקובל החנה את רכבו בכביש שמתחת לחלקת הקבר והם החלו לעלות מעלה לכיוון המערה. הקובל ציין כי הופתע לראות הרבה אנשים מחסידות גור, שכן סבר שבשל תקנות הקורונה האוסרות התקהלות, הם לא יגיעו, שכן הקפידו על תקנות הקורונה. הקובל החל לעלות לכיוון המערה, נכנס למערה כדי להתפלל, לקח ספר תהילים מהארון והחל ללכת לכיוון הקבר של האדמו"ר. לפתע, הגיע הנאשם מולו והחל לצעוק עליו "שמאלני, צא מפה, אתם מטמאים את המערה, צריך להרוג אתכם, צאו מפה מיד, אסור לכם להיכנס לשם". משראה הנאשם, כי הקובל אינו מתייחס אליו וממשיך להתפלל, תפס הנאשם באמצעות שתי ידיו את הקובל בכתפיו, והחל לגרור אותו לאחור. האנשים במערה החלו לירוק על הקובל, ואז הנאשם דחף את הקובל חזק יותר לעבר פתח המערה, הקובל נפל לאחור, קיבל מכה בראש, והנאשם הכה בו בחזה. אז ראה הקובל את בנו של יעקב אלבום עומד בכניסה ליד המערה ובוכה, הקובל קם על רגליו וניסה להיכנס שוב למערה, אך לא הצליח, שכן הנאשם חסם את פתח המערה בגופו, אחז אותו בידיו וצעק: "אסור לך להיכנס לפה, שמאלנים תצאו". הקובל סיפר כי ביקש להזמין משטרה, אך הטלפון היה ברכב. לפיכך, לקח את הילד בן ה-8 שנים, וירד עמו במדרגות. אז ראה התגודדות של אברכים שהחלו לצעוק לעברו "שמאלנים". הרוחות התלהטו, הקובל והרב אלבום ופנחס מנדלסון והילד החלו לרוץ לכיוון הרכב, ואז אברכים רדפו אחריהם ודחפו אותם בגבם, הכובעים עפו מראשיהם ואף הכיפה של הקובל נפלה.

9. עוד סיפר הקובל בעדותו, כי הגיע לרכבו, נטל את הטלפון התקשר למשטרה ודיווח על האירוע. בחלוף 10 דקות הגיע השוטר, הקובל מסר לשוטר את גרסתו, והשוטר אמר לו: בוא נעלה יחד ונחפש את התוקף". הקובל עלה יחד עם השוטר לכיוון ההר, וסביב הקובל והשוטר התאספו הרבה מאוד אברכים מחסידות גור והחלו לתקוף את הקובל ואת השוטר, הקובל והשוטר עצרו בצד על מנת לראות אם התוקף יורד מן המערה, אז פגשו באדם שדומה לנאשם, השוטר שאל לפרטיו, והתברר שאינו התוקף. השוטר אמר לקובל שיש בלגן, ועל כן עדיף שיפנה למשטרה למחרת היום על מנת להגיש תלונה.

10. הקובל הבהיר בעדותו כי הביטוי "שמאלני" משמעו כי הוא משתייך לקהילה שפרשה מחסידות גור, וכי הרב יעקב אלבום שהיה עמו הוא שזיהה את הנאשם מאחר ולמד עמו יחד בישיבה. עוד הבהיר הקובל, כי כאשר ירד לעבר רכבו יחד עם יעקב אלבום, אמר לו האחרון את שמו של התוקף, שאותו הוא מכיר שכן למדו יחד בעבר בישיבה.

11. בחקירתו הנגדית נשאל הקובל מדוע בהודעתו במשטרה, לא מסר את כל הפרטים שסיפר בעדותו בבית המשפט, והשיב כי מסר את כל הפרטים וכי החוקרת במשטרה רשמה את אשר רשמה.

12. עוד אמר הקובל בחקירתו הנגדית כי אף שהאירוע התרחש ב"תקופת קורונה" לא חבש מסכה, משום שהיתה צפיפות נוראה וכי לא הצליח לנשום (עמ' 14 לפרוטוקול ש' 22-24). הקובל הודה כי אין לו היכרות עם הנאשם, אך זכור לו שהנאשם צעק בתוך המערה את שם משפחתו "מנדלסון". משנשאל כיצד ייתכן שירקו עליו כאשר חסיד גור שהיו במערה עטו מסכות, השיב כי הם הורידו את המסכות וירקו עליו. משנשאל הקובל מדוע לא הגיש ערר על החלטת המשטרה לסגור את התיק, השיב הקובל כי התיק נסגר בחלוף 13 יום, כי איבד את האמון במשטרה, וכי קיווה שבית המשפט הוא המוצא האחרון, כי שם "אין קשרים עם צמרת המשטרה".

עדותו של מר יעקב אלבום

13. מר יעקב אלבום (להלן: "**יעקב**"), גיסו של הקובל, העיד כי ביום שבת פנה אליו הקובל והציע לו לעלות לקברו של האדמו"ר מגור, מכיוון שבמוצאי שבת זו ההילולה של האדמו"ר, ואביו של הקובל ז"ל נהג לעלות לקבר מדי יום. משום שהיה מדובר בתקופת קורונה, סבר יעקב שחסידי גור לא יעלו לקבר, ועל כן נענה להצעה. במוצאי שבת יצאו הקובל, יעקב, פנחס מנדלסון ובנו הקטן של יעקב בן ה-8, ונסעו לקברו של האדמו"ר מגור. לאחר שחנו במקום, החלו לעלות ברגל במעלה ההר, ובשלב מסוים ראה יעקב שחסידי גור יורדים מלמעלה. יעקב התלבט אם להמשיך לעלות לקבר בכל זאת, ולבסוף החליט לעלות כי היה שקט. לאחר שנכנסו יחד למערה, לקחו ספר תהילים, והקובל נכנס מעט יותר פנימה. אז ראה הנאשם את יעקב, אותו הוא מכיר מהתקופה שלמדו יחד בישיבה, וצעק לעברו "תלבש מסכה". יעקב הוציא מסכה מכיסו, עטה את המסכה, ואז צעק הנאשם לעברו: "תעופו מפה, אתם מטמאים את המערה, צריך להרוג אתכם". בנו הקטן של יעקב שעמד לידו, החל לבכות וביקש לברוח מהמקום, אך יעקב ראה שאין לאן לברוח, הוא זז לאחור עמד על המדרגה העליונה בפתח המערה, וראה את הנאשם תופס את הקובל ומנסה להיאבק עמו. הנאשם דחף את הקובל עד לפתח המערה, יעקב זז לאחור, הוטחו לעברו צעקות ויריקות, ואז ראה את הנאשם משליך את הקובל על המדרגות, נותן לו אגרוף בחזה, תוך כדי השמעת קללות וגידופים. מרוב פחד ירד יעקב במדרגות מטה, והשאיר את בנו ואת הקובל בפתח המערה. יעקב ציין שבטעות השאיר את בנו למעלה. כאשר הגיע למטה, הקיפה אותו קבוצה של חסידי גור. אז הביט למעלה, ראה את בנו ואת הקובל שהצליח להתרומם מחזיק בבנו. לאחר מספר דקות, ירדו הקובל ובנו של יעקב מהמערה, וכולם רצו לעבר הרכב, כאשר מספר חסידי גור רדפו אחריהם ודחפו אותם, ובעקבות הדחיפה עפו הכובעים שעל ראשיהם. כאשר הגיעו לרכב, הקובל נטל את הטלפון מהרכב והזמין משטרה. יעקב המתין ליד הרכב עד שהגיעה משטרה, והקובל והשוטר עלו לכיוון ההר והמערה. עוד סיפר בעדותו כי בחסידות גור הפיצו תמונות של בני הקהילה הפורשת, כך שזו היתה דרך אפשרית לזהותם.

14. מנשאל יעקב בחקירתו הנגדית כיצד מתיישבת גרסתו את תיאור האירוע כאלים ומסוכן עם העובדה שהשאיר את בנו בפתח המערה ונמלט, עמד על טענתו שגרסתו אמת וכי מדובר בטעות.

עדותו של הנאשם

15. הנאשם העיד כי אין לו הכרות מוקדמת עם הקובל, וכי הוא מכיר את העד יעקב מהתקופה שלמדו יחד בישיבה, אך מדובר בהכרות שטחית. הנאשם סיפר כי היה זה מוצאי שבת, יום ההילולה של האדמו"ר מגור וכי חסידי גור נוהגים לעלות מדי שנה לקבר ביום זה. מאחר שמדובר היה בתקופת הקורונה, עלו לקבר בצורה מסודרת, בקפסולות קטנות יותר. הנאשם הגיע למערה כשהוא עוטה מסכה, בדומה ליתר האנשים במערה, והתפלל. לפתע הבחין בשלושה אנשים הנכנסים למערה, כאשר אינם עוטים מסכה. בשלב זה, הנאשם לא זיהה את האנשים, שכן המערה אינה מוארת ממש. הנאשם צעק לעברם "תתביישו לכם, אתם נכנסים לפה ללא מסכות, אתם מבקשים להדביק את הציבור, איך אתם מעזים להיכנס למערה ללא מסכה". מיד לאחר שצעק, אנשים מסביבו, שהיו במערה, החלו גם הם לצעוק לעברם. השלושה חשו אי נעימות, החלו לסגת לכיוון הפתח, ואז זיהה הנאשם את יעקב אלבום, אמר לו: "אתה לא מתבייש, אתה הולך ללא מסכה ורוצה להדביק את כולם". יעקב אלבום הוציא מסכה ועטה על-פיו, והנאשם אמר לו "תודה שעכשיו אתה נזכר לשים מסכה". אז יצאו כולם מהמערה, כאשר במהלך היציאה, הקובל הלך לאחור, כשגבו לעבר הפתח, נתקל במדרגות שבכניסה ונפל לאחור. הנאשם טען בעדותו כי בשום שלב לא היה קרוב לקובל ולא נגע בו, או דחף אותו.

כאשר הקובל קם מהמדרגות, הוא צעק לעבר הנאשם: "חכה, חכה, אני אתפוס אותך ברחוב", הנאשם השיב כי אינו פוחד, והקובל צעק לעברו "אני אתנקה בך". הנאשם העיד כי נשאר במערה מספר דקות נוספות, וכאשר יצא מהמערה לא ראה שום דבר חריג. עוד ציין בעדותו, כי נודע לו על הגשת הקובלנה דרך הרשת החברתית.

16. בחקירתו הנגדית העיד הנאשם כי באירוע עצמו, לא ידע שהקובל והאנשים שהיו עמו משתייכים לקהילה הפורשת, וכי צעק לעברם משום שלא עטו מסכה.

עדות של מר ישראל וויזר

17. מר ישראל וויזר (להלן: "ישראל"), חברו של הנאשם, העיד הוא משתייך לחסידות גור, אינו מכיר את הקובל, וכי הוא מכיר את יעקב אלבום מהתקופה בה למדו בישיבה לפני כ-14 שנים. ישראל העיד כי באותו הערב הגיע עם הנאשם למערה של האדמו"ר מגור בהר הזיתים, והתפלל בתוך המערה. בשלב מסוים, הגיע הקובל עם עוד אנשים כשאננם עוטים מסכות. ישראל ציין בעדותו כי חסידות גור הקפידה על עטיית מסכות הקפדה יתרה, וכי כל האנשים במערה חבשו מסכות. אנשים שהתפללו במערה החלו לצעוק לעברם שיעטו מסכות, וגם הנאשם צעק לעברם. בתחילה הם לא התייחסו לצעקות, ובהמשך החלו ללכת לכיוון היציאה. בשלב מסוים, הקובל נפל אחורה בכניסה למערה, בגלל המדרגות. הקובל קם, צעק משהו לעבר הנאשם ויצא. ישראל נשאר במערה עוד כדקה ואז יצא החוצה, ובשלב שיצא לא היה שום דבר חריג.

18. בחקירתו הנגדית העיד ישראל כי הקובל הלך לאחור, נתקל במדרגה ונפל. עוד אמר בחקירתו כי כל הקריאות והצעקות במערה היו בהקשר של עטיית מסיכה ולא בקשר להיותו של הקובל והאנשים שעמו חברי הקהילה הפורשת.

עדות של מר בונים וייטמן

19. מר בונים וייטמן (להלן: "בונים") העיד כי הוא מכיר את הנאשם מהעיר אשדוד וכי מדובר ברמת הכרות בסיסית. עוד ציין כי אינו מכיר את הקובל.

20. אשר לאירוע סיפר, כי באותו יום הגיע למערה בה קבור האדמו"ר מגור, לא יחד עם הנאשם, אלא עם קבוצה אחרת. בונים התפלל במערה, כאשר הוא ויתר האנשים במערה עטו מסכות. לפתע ראה שנים-שלושה אנשים נכנסים כשאננם עוטים מסכות, ואז אנשים שהיו במערה אמרו להם כי עליהם לעטות מסכה, שכן זה מסכן את כולם. הקובל נבהל, זז אחורה, נתקל במדרגה שבכניסה למערה ונפל לאחור. בונים ציין בעדותו כי גם הנאשם אמר לקובל לשים מסכה.

21. בחקירתו הנגדית ציין, כי לא ראה שהקובל נדחף על ידי מישהו, וכי הצעקות במערה היו במערה רק לגבי עטיית מסכה ולא לגבי הקהילה הפורשת. בונים ציין, כי אם היה מישהו דוחף את הקובל היה מבחין בכך, שכן המערה אינה גדולה.

עדות של מר חיים וירניק

22. מר חיים וירניק (להלן: "חיים"), אחיו של הנאשם, העיד כי אינו מכיר את הקובל או את העד יעקב אלבום. לגבי האירוע, העיד כי הגיע למערה במוצאי שבת, בנפרד מאחיו, נכנס למערה והחל לקרוא תהילים. אז שמע מלמולים ורוגז במקום. משהביט לכיוון הכניסה למערה ראה את הנאשם - אחיו - עומד במרחק של כמטר וחצי ממנו, קרוב יותר לפתח המערה, ושלושה אנשים נכנסים למערה ללא מסכות. החל רוגז במערה, נשמעו צעקות

"תצאו החוצה בלי מסכה", "לא להיכנס בלי מסכה" והצעקות הלכו וגברו. אחד האנשים הוציא מסכה וחבש אותה, והשניים האחרים התעלמו מהצעקות, הצעקות נהיו יותר החלטיות, ואז אותם אנשים החלו לסגת לאחור, ובמהלך היצירה הקובל נתקל בסף שמעל המדרגה ונפל לאחור. חיים נשאר במערה עוד כ-20 דקות, הגיעו שוטרים, והוא ויתר האנשים שהיו במערה יצאו מהר החוצה ונמלטו מהמערה, על מנת שלא יואשמו בהתקהלות אסורה.

23. בחקירתו הנגדית, ציין העד כי מדובר היה בצעקות רק בעניין עטית המסכה, וכי לא היו צעקות בעניין הקהילה הפורשת או יריקות.

הערכת העדויות וממצאים עובדתיים

24. אקדים ואומר, כי מדובר במחלוקת הנשענת כולה על מהימנותם של עדים, מבלי שקיימת ראייה פוזיטיבית ישירה שיש בה כדי לשפוך אור על שהתרחש באירוע. עיקר ההכרעה הנדרשת בנסיבות העניין היא בבחינה דקדקנית של העדויות, באופן שילמד על אשמת הנאשם מעבר לכל ספק סביר.

25. עדותו של הקובל לא עשתה עלי רושם מהימן. ניכר כי ביקש להעצים את האירוע ולהשחיר את פניו של הנאשם. הקובל תיאר את האירוע באופן מעצים וגרסו בבית המשפט עוררה בלבי מספר תמיהות.

26. ראשית, יצוין, כי בעדותו בבית המשפט תיאר הקובל עובדות חדשות שזכרן לא בא בהודעתו במשטרה שניתנה יום לאחר האירוע (ק/1), בכתב הקובלנה או בעיקרי העדות שהגיש (נ/1). כך, למשל, הקובל לא תיאר את הצעקות עליהן העיד בעדותו בבית המשפט, את העובדה שבמקום נכח ילד בן 8 מיוחד ומבוהל, את העובדה שעלה יחד עם השוטר למערה, והוא והשוטר הותקפו, ואת התקיפה שהתרחשה לאחר מכן כאשר היה בדרכו לרכב.

27. כמו כן, גרסו של הקובל מעוררת תמיהות. כך, למשל, הקובל תיאר את אירוע כמפחיד ומסעיר, ובלשונו: "זו לא היתה מריבה מטופשת או מריבה קטנה. זה היה פחד" (עמ' 11 לפרוטוקול ש' 5-6), וכן: "מכה בראש מול תקיפה עצומה שהיתה שם זה פרט קטן...". (עמ' 11 לפרוטוקול ש' 9). יחד עם זאת, לא היה בפיו הסבר מניח את הדעת מדוע לאחר התקיפה "העצומה" שהיתה שם, ניסה להיכנס בשנית לתוך המערה, וזאת שעה שלצדו עומד בנו בן ה-8 של יעקב אלבום בוכה ורועד מפחד. ההסבר שנתן לפיו הדבר היה בנפשו, שכן הוא מרגיש כי הוא קשור לאדמו"ר בית ישראל בקשר משפחתי עמוק (עמ' 17 לפרוטוקול ש' 33, עמ' 18 לפרוטוקול ש' 1) אינה מתיישבת עם האופן בו תיאר את האירוע כמפחיד.

28. כך גם הקובל העיד כי אין לו היכרות מוקדמת כלשהי עם הנאשם. עם זאת, בחקירתו הנגדית טען ששמע את הנאשם צועק את שם משפחתו "מנדלסון", "מנדלסון בתוך המערה" (עמ' 14 לפרוטוקול ש' 29 - 32). לא ברור כיצד גרסה זו מתיישבת עם עדותו כי אין בינו לבין הנאשם היכרות מוקדמת. אם הנאשם אינו מכיר את הקובל, הרי שלא יכול היה לדעת את שמו.

29. זאת ועוד, הקובל טען בעדותו כי האירוע התרחש בשל השתייכותו והשתייכות גיסו ואחיינו שהיו עמו לקהילה הפורשת, אך לא הובהר כיצד זיהו אנשי חסידות גור שהיו במערה את השתייכות הקובל לקהילה הפורשת, כאשר מעדותו של הקובל עצמו עולה, כי אין סימן זיהוי חיצוני כלשהו (עמ' 15 לפרוטוקול ש' 17 - 20). טענת העד אלבום כי בחסידות גור הופצו תמונות של אנשי הקהילה הפורשת ועל כן בדרך זו זיהו את הקובל לא הוכחה ואינה סבירה.

30. עדות הקובל אף אינה מתיישבת עם דוחות הפעולה של השוטרים שהגיעו למקום בעקבות פניית הקובל

למשטרה. כך, הקובל העיד כי השוטר הגיע בחלוף 10 דקות, כי הוא והשוטר עלו למערה, כי חסידי גור התאספו סביבם והחלו לתקוף אותו ואת השוטר (עמ' 9 לפרוטוקול ש' 22-23). לתיאור זה אין כל זכר בדו"ח הפעולה של השוטר איתי דמרי (2/ק). בדו"ח הפעולה נרשם כי הגיע למקום, פיזר את המתקהלים ללא חריג וללא שימוש בכוח והיה שיתוף פעולה. עוד נרשם בדו"ח הפעולה כי השוטר כלל לא פגש במודיע, הוא הקובל. התיאור בדו"ח הפעולה אינו מתיישב כלל עם האופן בו תיאר הקובל את האירוע.

31. אף בדו"ח הפעולה של השוטר אסף הרוש (3/ק) אין זכר לגרסה שמסר הקובל, ואף מצוין כי השוטר עלה לחלקה, ראה 50 מתקהלים עם מסכות וכאשר התבקשו לעזוב את המקום, היה שיתוף פעולה מלא ולא היה צורך בשימוש בכוח.

32. יתר על כן, מדוחות הפעולה של השוטרים עולה כי הקובל לא דיווח בתלונתו המיידית על תקיפה בתוך המערה, יריקות ואיומים, אלא על 11 אנשים ברחוב שדוחפים אנשים על הרצפה ושהעיפו לו את הכיפה.

33. גם בהודעתו במשטרה שהוגשה יום למחרת האירוע (1/ק) לא סיפר הקובל כי עלה עם השוטר לעבר המערה וכי אנשי חסידות גור התגודדו סביבם. טענת הקובל כי החוקרת בתחנת המשטרה כתבה מה שכתבה לפי רצונה (עמ' 12 לפרוטוקול ש' 22 - 23), אינה יכולה להתקבל, שעה שהנאשם אישר את הודעתו וחתם עליה.

34. כך גם לא התרשמתי באופן חיובי מעדותו של מר יעקב אלבום. ניכר היה שעדותו מגמתית, מעצימה ומטרתה להשחיר את הנאשם, שכן העד סיפר בעדותו כי יש לו הכרות אישית עם הנאשם לא לטובה (עמ' 19 לפרוטוקול ש' 8 - 9). מר יעקב אלבום אף ציין בעדותו שמות נוספים של חסידי גור, שלדבריו תקפו אותו לאחר שירד מן המערה.

35. כמו כן, עדותו מעוררת מספר תמיהות. כך, אף שלדבריו מדובר היה באירוע מפחיד ומסעיר, העיד כי לאחר שהנאשם תקף את הקובל והפיל אותו ארצה, הוא נמלט מן המערה, תוך שהשאיר את בנו הקטן בן ה-8, אשר בכה, עומד בפתח המערה. משנשאל הכיצד יתכן הדבר, השיב שמדובר בטעות, משום שחשב שבנו עמו. תשובה זו אינה סבירה בעיני. לא סביר שאדם יפקיר את בנו הקטן בידי אנשים, שלפי דבריו איימו, צעקו וקיללו אותו קודם לכן, ואף תקפו את בנו משפחתו הקובל. לא ניתן לכנות זאת כ"טעות". מר יעקב אלבום אף לא נתן הסבר מניח את הדעת מדוע לא סייע לקובל, שהוא גיסו, אשר הותקף ונפל ארצה, לקום על רגליו, והטענה כי מדובר בטעות בשיקול דעת אינה סבירה בעיני.

36. הרושם העולה מעדויות הקובל והעד מטעמו הוא בעייתי, בלשון המעטה, באופן הדורש חיזוקים משמעותיים שיתמכו בהן. כאמור, לא רק שלא נמצאו חיזוקים לגרסתם, אלא שגרסתם אינה מתיישבת עם דוחות הפעולה של השוטרים.

37. עוד יש לזקוף לחובת הקובל את העובדה שמר פנחס מנדלסון שהיה עמו באירוע, לא הובא לעדות מטעמו, וטענתו כי פנחס מנדלסון היה בטרומה נוראית מהאירוע אינה נשמעת סבירה. הלכה מושרשת היא שמעמידים בעל דין בחזקתו שלא ימנע מבית המשפט ראייה לטובתו, ואם נמנע מהבאת ראייה רלוונטית שבהישג ידו, ואין לכך הסבר סביר, ניתן להסיק שאילו הובאה הראייה הייתה פועלת נגדו.

38. מנגד, עדות הנאשם הותירה בי רושם מהימן וחיובי. הנאשם סיפר על הדברים באופן שקול תוך שניכרו בדבריו סימני אמת. הנאשם סיפר בעדותו גם על פרטים שאינם נוחים לו. כך, למשל, סיפר שצעק על הקובל שלא חבש מסכה וכן צעק על יעקב אלבום באומרו: "תתביישו לכם, אתם נכנסים לפה בלי מסכות, אתם מחפשים להדביק

את הציבור", וכן בהמשך פנה ליעקב אלבום ואמר לו "אתה לא מתבייש, באת להדביק את כולם" (עמ' 25 לפרוטוקול ש' 26 - 27).

39. גרסת הנאשם כי מדובר היה באירוע בעניין אי עטיית מסיכה מתיישבת גם עם העובדה שהקובל הודה כי לא עטה מסכה במערה בשל הצפיפות הנוראית, וכי "לא היה שייך בכלל לשים מסכה שם", שכן היתה התקהלות בניגוד לתקנות הקורונה (עמ' 14 לפרוטוקול ש' 24, עמ' 15 לפרוטוקול ש' 4 - 9).

40. גם עדותו של יעקב אלבום תומכת בגרסת הנאשם שהיה ויכוח בעניין המסכות. כך משנשאל האם הוא יודע שחסידי גור מקפידים על מסכות, השיב: **"לפי תקנות הקורונה, אסורה היתה התקהלות, אז המסכה זה שטויות. אין לו זכות לצעוק עלי, אז אני הוצאתי מסכה כשהוא צעק עלי..."** (עמ' 23 לפרוטוקול ש' 22 - 27).

41. אף עדויותיהם של יתר עדי ההגנה הותירו בי רושם מהימן. כל עדי ההגנה, בלי יוצא מן הכלל, העידו כי אינם מכירים את הקובל, כי הנאשם לא דחף את הקובל, לא ירק לעברו ולא צעק לעברו צעקות שעניינן היותו חבר הקהילה הפורשת, וכי הצעקות שנשמעו היו בנושא אי עטיית המסכות. עדי ההגנה כולם העידו שהתייחסו לאירוע כאירוע בעניין קורונה, וצינו כי חסידות גור הקפידה באותה עת על עטיית מסכות הקפדה יתרה (ראו: עדותו של ישראל ויזר בעמ' 27 לפרוטוקול ש' 31 - 33, עמ' 29 לפרוטוקול ש' 27 - 29); עדותו של מר בונים וייטמן בעמ' 31 לפרוטוקול ש' 17 - 18); עדותו של חיים וירניק בעמ' 34 לפרוטוקול ש' 10 - 11)).

42. ב"כ הקובל טען בסיכומיו, כי יש לדחות את גרסת הנאשם ועדי ההגנה, לפיה הקובל הלך לאחור ומשנתקל במדרגות בכניסה למערה מעד ונפל לאחור. לשיטתו, אין זה הגיוני שאדם המדדה לאחור, ימצא עצמו כשהוא שוכב על הגב, וההסבר היחיד האפשרי הוא כשהנאשם דחף אותו. איני מקבלת טענה זו. בהחלט ייתכן שבעת שהקובל הלך לאחור במטרה לצאת מן המערה, נתקל במדרגות, מעד ונפל על גבו.

43. עוד טען ב"כ הקובל לאי התאמה בגרסתם של עדי ההגנה. כך, העד חיים וירניק תיאר בעדותו שהקובל נפל כך ששכב על גבו מחוץ למערה, בעוד שהעד ויזר העיד כשהקובל נפל וישב על המדרגה. לא מצאתי שיש בסתירות אלה להעיד על חוסר מהימנותם של העדים. נהפוך הוא, הדבר מעיד על כך שהעדים לא תיאמו גרסאות לפני עדותם בבית המשפט. יצוין, כי עדי ההגנה העיד כי לא התייחסו לאירוע כל משהו חריג ויוצא דופן, ועל כן אינם זוכרים במדויק את כל הפרטים (ראו: עדותו של מר ישראל ויזר בעמ' 28 לפרוטוקול ש' 3 - 4, עמ' 28 לפרוטוקול ש' 33).

44. כידוע, כשמדובר בעדויותיהם של בני אנוש אשר לא ניחנו בזיכרון מושלם, ניתן להסביר את הסתירות במגבלות הזיכרון האנושי ולא דווקא בכוונה לשקר. מצאתי שפערים והבדלים קטנים שנמצאו בהשוואה שבין הגרסאות השונות, הם טבעיים, נובעים ממגבלות הזיכרון האנושי ומההבדלים במיקוד ובזוויות המבט של כל עד, זאת בהתחשב בכך שמדובר היה באירוע שהעדים העידו כי לא ייחסו לו חשיבות. לא מצאתי שמדובר בסתירות שמעלות חשש לאמירת שקר.

45. בע"פ 1258/03 פלוני נגד מדינת ישראל פ"ד נח(6), 625 (2004) התייחס בית המשפט העליון לכך שגם עדות שיש בה אי דיוקים ופירוכות עשויה להיות אמינה כל עוד מדובר בסתירות הנעוצות בטבע האנושי ואין מעלות חשש לאמירת שקר. ובלשון פסק הדין נאמרו הדברים כך:

"ניסיון החיים מלמד כי גם עדות שיש בה אי דיוקים ואף פירוכות עשויה להיות אמינה, בייחוד כשיש הסבר לאי הדיוקים ולפירוכות. כמו כן יש להבחין בין

**סתירות הנעוצות בטבע האנושי לבין סתירות המעלות חשש לאמירת שקר, שרק
הן כוחן יפה לכרסם בעדות ולהעמיד בספק את מהימנותו של המוסר אותה
[...]"**

במקרה זה כאמור, אין מדובר בסתירות המעלות חשש לאמירת שקר.

46. עוד אוסיף, כי לגבי נקודות המרכזות של האירוע - אי דחיפת הקובל על ידי הנאשם ותוכן הצעקות שנשמעו
במערה - היתה גרסת העדים תואמת.

47. סיכומם של דברים: אני מאמצת את גרסת הנאשם והעדים מטעמו כי הנאשם לא תקף את הקובל, לא ירק
עליו ולא צעק לעברו את הדברים המיוחסים לו בכתב הקובלנה, הקשורים להיותו חבר הקהילה הפורשת, וכי
הצעקות שנשמעו לעברו של הקובל והאנשים שהיו עמו היו בקשר לאי עטיית מסכה. לפיכך, אני קובעת כי
עובדות כתב האישום לא הוכחו ברף הנדרש בפלילים. כפועל יוצא לא משתכללות העבירות אשר יוחסו לנאשם
בכתב הקובלנה, ועל כן אני מורה על זיכוי של הנאשם.

הוצאות ההגנה

48. ב"כ הנאשם בסיכומי ביקש לחייב את הקובל בהוצאות הגנתו.

49. סעיף 80(א) לחוק העונשין קובע כדלקמן:

**"משפט שנפתח שלא דרך קובלנה וראה בית המשפט שלא היה יסוד להאשמה, או שראה
נסיבות אחרות המצדיקות זאת, רשאי הוא לצוות כי אוצר המדינה ישלם לנאשם הוצאות
הגנתו ופיצוי על מעצרו או מאסרו בשל האשמה שממנה זוכה או בשל אישום שבוטל לפי
סעיף 94 (ב) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) התשמ"ב - 1982, בסכום שיראה לבית
המשפט; במשפט שמנהל קובל רשאי בית המשפט להטיל על הקובל תשלום כאמור".**

50. הנה כי כן, בית המשפט רשאי להטיל על קובל תשלום הוצאות הגנתו של נאשם בהליך קובלנה, אם ראה שלא
היה יסוד להאשמה או שראה נסיבות אחרות המצדיקות זאת.

51. בעניין זה נפסק, כי בפסיקת הוצאות בהליך של קובלנה פלילית יש לאמץ את עקרונות המשפט האזרחי החל
על פסיקת הוצאות משפט שבבסיסם ההגנה על זכותו הקניינית של מי שאולץ להתדיין ונמצא כי לא היה בסיס
להליך אליו נגרר ובגינה הוציא הוצאותיו (ראו: עק"פ (חיפה) 51096-03-11 וינמן נ' זיו (1.6.2011)).

52. וכן ראו: עק"פ (מחוזי-חיפה) 39697-06-17 סולומונוב נ' פוגל (25.9.2017), שם נפסק: **"נעיר כי בהליך
הפלילי בו מעמידה המדינה נאשם לדין המגמה היא לצמצם את פסיקת ההוצאות בגין זיכוי נאשם
לאותם מקרים חריגים בהם התנהלות המאשימה כלפי נאשם הייתה בחוסר סבירות...סבור אני כי
בהליך של קובלנה, בה עושה אדם פרטי שימוש בהליך הפלילי ו"מעמיד לדין" אדם אחר, מבחן פסיקת
ההוצאות צריך להיות דומה יותר לזה שבמשפט האזרחי ולפיו "בהעדר נסיבות מיוחדות, אין צידוק לכך
שבעל דין שזכה במשפט ייצא בחסרון כיס".**

53. במקרה זה, משקבעתי כי עובדות כתב הקובלנה לא הוכחו וכי יש לקבל את גרסת הנאשם, הרי שזכאי הנאשם

להוצאות הגנתו.

54. אשר לסכום ההוצאות, הרי שזה כפוף למגבלות הקבועות בסעיף 80(ב) לחוק העונשין ובתקנות סדר הדין (פיצויים בשל מעצר או מאסר), התשמ"ב-1982 (להלן - "התקנות"), הקובעות את הסכום המרבי לתשלום הוצאות הגנתו של נאשם (בתוספת לתקנות נקבע כי שכר הטרחה בגין לימוד התיק, עבודת ההכנה וישיבה ראשונה בבית המשפט הוא ₪ 2,294 ובגין כל ישיבה נוספת שכר הטרחה הוא ₪ 688).

55. בהתחשב במכלול הנסיבות, ובהציבי את מגבלות הסכום לנגד עיני, אני מחייבת את הקובל בהוצאות הנאשם בסכום של ₪ 5,000.

סוף דבר

56. אני מזכה את הנאשם מן העבירות המיוחסות לו בכתב הקובלנה, ומחייבת את הקובל בהוצאות הנאשם בסכום של ₪ 5,000. ההוצאות ישולמו עד ליום 5.2.23.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום

ניתנה היום, כ"ה כסלו תשפ"ג, 19 דצמבר 2022, במעמד הצדדים